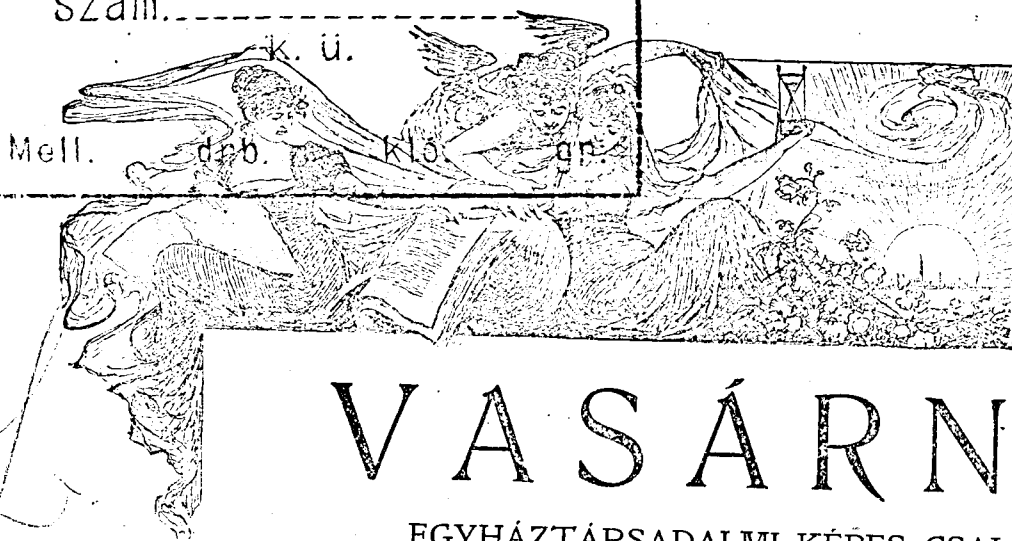

szám.

Szerkesztőség és kiadóhivatal
 hová a lapba szánt kéziratok
 — reklamációk és —
 előfizetési pénzek küldendők
 — Maros-Vásárhely —
 Szentgyörgy utca 9. szám.
 — ev. ref. lelkészi lakás. —

VASÁR NAP

EGYHÁZTÁRSADALMI KÉPES CSALÁDI LAP.

FELELŐS SZERKESZTŐ:
TÓTHFALUSI JÓZSEF,
 ev. ref. lelkész.
 TÁRS SZERKESZTŐ:
PAÁL GUSZTÁV,
 ev. ref. koll. tanár.

KIADJA:
 Az Erdélyi Ref. Egyházkerület
 „Egyházi Ertekezlete“

Megjelenik:
 minden vasárnap egy iven.
 ELŐFIZETÉSI ÁR:
 Egy évre . 4 kor. Negyedévre 1 kor.
 Fél évre . 2 kor. Egy szám ára 10 fill.

Ez Husvét ünnepében.

— Irta: Bedőházi János. —

Nemcsak magam tapasztaltam, másoktól is hallottam, hogy Husvét ünnepén az embert csodálatosképen inkább meglepi az áhitat, mint akármilyen más ünnepen. Nem is tudom, hogy mondjam? Az ember e napon mintha jobban vágyakozna Istenhez simulni, mintha jobban bízna az ő nagy jóságában, mintha a szív nagyobb hálával volna eltelve iránta! Mintha erősebbé válna a hit, élénkebbé a remény! Az embernek eszébe jut minden, a mi életében édes és gyönyörű volt a múltban, biztató és kecsgetető a jövőben. Eltompul a fájdalom, könnyebbnek tetszik az élet, s mintha nem is hinnénk a halálban.

Sokszor gondolkoztam azon, hogy ezt a lelki állapotot vajjon csupán a belső vallásos érzés idézi elő? vagy van-e annak valami külső természetű oka is? Mert magából csupán a vallásos érzetből alig tudom megmagyarázni azt, hogy egy igazi vallásos kedélyben miért keltene nagyobb hullámást a Krisztus élete főmozzanatainak emlékeztetere szentelt ünnepek közül éppen az egyik? Mert hiszen az igazi hívő lélekben a Megváltó életének minden mozzanata, születése, Jeruzsálembé való bevonulása, kinszenvedése a kereszten, feltámadása, mennybe menetele, lelké-

nek kitöltetése, mind-mind egy egységes nagy-szerű képpé olvad össze s az egyes mozzanatokhoz fűződő érzések között nem lehetnek fokozatok, mindegyiknek emlékeztetése, megünneplése egyenlő buzgóságot, egyforma áhitatot kell hogy támaszson. A Krisztus életének minden egyes tényében Krisztus a maga egészében jelenik meg előttünk.

A midőn mégis mindennek daczára a feltámadás ünnepe kedélyünkre fokozottabb hatással van, a feltámadás ténye lelkünket nagyobb mértékben ihleti meg, bilincseli le, azt kell hinnünk, hogy keresztyén hitünk teljes ereje, vigasztalása, üdvözítése, a hitből merített megnyugvás és remény a krisztusi feltámadásban nyilatkozik meg legközvetlenebbül, lelkünkhöz, szívünkhöz legérthetőbben, legvilágosabban szólóan. Pedig a Krisztus életének tényei között a feltámadás ténye próbálja meg legjobban hitünket, e tényben vetett hit a legnehezebb hit s mégis ez a tény fogja meg leginkább lelkünket s ennek a ténynek hitében érezzük a mi keresztyén voltunkat. Eszünkkel, okoskodásunkkal mindnyájan voltunk kételkedő, hitetlen Tamások: kedélyünkkel, szívünkkel mégis a feltámadás hitének adtuk meg leghamarabb magunkat. Pál apostol a keresztyén egyházat a megfeszített és feltámadott Krisztus hirdetésével alapította meg. A feltáma-

dott Krisztusnak predikálásával egyesítette a nyugtalan lelkeket, a háborgó sziveket. A feltámadás tanítása hódította meg a keresztyénségnek a világot és ez a tanítás hódít meg ma is mindnyájukat, köt le ma is a krisztusi egyházhoz.

Honnét ez erő? Nem csak a léleknek vágyakozása, nem csak a szívnek nyugtalansága, nem csak a kedélynek sejtelve adja azt, hanem az embernek viszonya környezetéhez, viszonya természetben, az emberi társadalomhoz. Látjuk az esztendőök körírásában a természet halálát és megújulását. A testnek és léleknek felszabadulása tavasszal, mintegy új életre ébredés érzetét kelti fel bennünk. Az ősz melankholiája, a tél nyomasztó szigorúsága után lelkesedés, tettvágy ébred bennünk. A természeti élet megújulásához a lélek megújulása csatlakozik, a természeti ösztönnel együtt az erkölcsi rugók is hatalmasabb működésbe jönnek. A hajdankorban az aegyptomiak Osiris ünnepei, a kis ázsiai népek Adonís ünnepei tavasszal a természet megújulását üdvözltek.

Az emberi kebelben megújul minden, habár csak emlékezetben is, a mi életében boldogság volt. A kétségbe esett Faust a midőn az élet, az emberi törekvések, a tudomány hiábavalóságán töpreng, midőn már semmiben sem talál vigasztalót, elhatározza, hogy meghal s a méreggel telt serleget ajkához emeli. Egyszerre harangszó csendül meg, a távolból karének hall szik. Husvét reggele van. Neki nincs hite, nem mer ama szférák felé törekedni, a honnan e hangok hallszanak és mégis ez ifjúságától fogva megszokott hangok visszahívják az életbe. Eszébe jut ifjúsága s az emlékezet visszatartja az utolsó lépéstől. Eldobja poharát e szavakkal:

„Oh szóljatok csak édes égi hangok!
Szemembe könny, a földre vissza hoztok“.

Ime az ember és természet viszonya és a feltámadás ünnepe között az a kapcsolat, a mely új életet teremt, a mint azt nekünk a világ egyik legnagyobb költői lángelméje fenséges költeményében elénk tárja.

De még hatalmasabbnak látjuk azt a kapcsolatot, a mely fennáll a feltámadás ünnepe, a feltámadás hite és az ember és emberi társadalom viszonya között. Ez a kapcsolat magában

tartalmazza úgy az egyénnek, mint az emberi társadalomnak legmagasztosabb, legeszményibb, legnemesebb, legszebb törekvéseit, vágyait: e kapcsolathoz fűződik az embernek és emberiségnek minden dicsőséges diadala, erkölcsi fejlődése.

Az ember és társadalom viszonyából folynak a történelem eseményei. Az egyén és az emberiség viszonya maga a történelem, a midőn az egyén a maga törekvéseivel, a maga eszméivel összhangzásba jut az egyetemessel, az emberi társadalommal vagy annak egy részével, egy néppel, egy nemzettel, ha el is bukik, ha keresztre feszítik is, ha sirba teszik, ha elföldelik, a maga törekvéseiben, a maga eszméiben feltámad, újra él. Megfordítva ha az egyénnek, vagy egyének csoportjának sikerül is az egyetemes, a nemzetek vagy népek felé kerülni önző, öncélú törekvésekkel, diadalok, győzelmek daczára is végre buknia kell s a feltámadás ott jelentkezik az elnyomott, a leigázott társadalom, nemzet, nép részén. Azoknak sora alkotja az emberiség megváltóit, jóltevőit örök élettel, ezeké az emberiség zsarnokait, elnyomóit örök kárhoyattal és átokkal. A visszatérő tavaszokat, a megújulásokat épen úgy megtaláljuk az emberiség életében, mint a természeti világban. És ezek a tavaszok, ezek a megújulások is épen úgy felkeltik az emberek lelkesedését, tettvágyát, ezek a tavaszok, ezek a megújulások is épen úgy felidézik a szépnek, a magasztosnak emlékezeteit, áhitattal töltik el a kebleket, reményt és hitet öntenek a szivekbe; ezek a tavaszok, ezek a megújulások is épen oly szoros és még szorosabb kapcsolatban állanak a feltámadás ünnepével.

Nézzük a mi nemzetünk életét a multban, a jelenben és megtaláljuk abban a tavaszokat, a megújulást, a feltámadást. És áldani fogjuk Husvétnapján buzgóbban, áhitatosabban az Istent. És akármily nehéz hit legyen is a feltámadás hite, a kapcsolat olyan szoros az élet tényei és a hit között a példa olyan eleven, hogy önkénytelenül is hinnünk kell a feltámadott Krisztusban.

Husvétkor az eltemetett eszme, a nemes törekvések diadalát, a visszafojtott lelkiismeretnek, az elnyomott erkölcsi világrendnek győze-

delmét ünnepeljük. Érezzük, hogy itt jár közöttünk, közvetlen közelünkben van a fáltámodott, az élő Krisztus, természeti és erkölcsi világban egyaránt s ezért száll az ima buzgóbban ajkunkról, ezért zeng áhitatosabban a zsoltár ajkunkon, különösen „ez Husvét ünnepében.“

Nagypénteken.

Az évnek egyetlen napja sem ragadja meg lelkemet annyira, mint Nagypéntek. A lét és nem lét kérdése óriási erővel szállja meg egész életemet és a gondolatok végtelen sorozata, zsongó raja járja át elmémet. A múlt és jelen képe végigsuhan lelki szemem előtt és gondolataimba merülve a jövőnek is egy-egy foszlányát látom. Rajzó gondolataimnak királynéja, mely körül a többi csoportosul, az, hogy örökké élünk-e vagy pedig testünk megsemmisülésével mindennek vége szakad; vagy legfeljebb annyiban nem semmisül meg testünk anyaga, hogy átváltozva mint virág, fa vagy por tovább él, mint ahogy az örök életet a természettudósok magyarázzák vagy pedig van más örök élet is? — Az idén a szokottnál is erősebben gyötör ez a kérdés. Isten akaratából a közelmúltban többször állottam a földi élet határánál, a sírnál. Eltemettem alig életre jött gyermekemet, örök nyugalomra kísértem egy hünbeesett, öngyilkos tanítványomat, kiben élt ugyan a jó, de a bűn elhatalmasodott felette; és megsirattam és siralom folyton keserű könnyekkel az áldott jó apai szívet, a tiszta jellemű, istenfélő jó embert, kit a halál övéinek karjai közül ragadott el akkor, mikor élte alkonyán, a viharok és küzdelmek után megpihelve, a szeretetnek határtalan fényözönében számtalan megpróbáltatásainak jutalmaként boldogan élhetett volna...

Hát vajjon a földön elszáradó kis gyermeket látni fogják e szülei; a kétségbeesésében önmagát gyilkoló ifju mondhatja e valaha szerencsétlen meggyötört szüleinek: bocsássatok meg; vajjon a drágá jó atya, kinek ajakán halt el a végtelen szeretet sugalmazta szava, szólhat-e még valaha kedveseihez: szeretlek és soha el nem felejtlek? Vagy pedig mindenek vége, a sir göröngyei mindent elfednek, nincsen többé vi szontlátás?

Oh ez a kérdés! Agyamát égeti, szívemet marczangolja és nyugtat nem hagy. Hol, hol találjak vigasztalást?

Nagypéntek Jézus Krisztus halálának évfordulója. Gyötrelmeimet enyhíti Üdvözítőnk halálára való emlékezés. Nyugalom szállja meg szívemet és az örökélet reményének sugara cikázik át buslakodó lelkemen arra a gondolatra, hogy Jézus is meghalt...

Meghalt. Pedig lelkének tisztaságában, szeretetének végtelenségében egyesülvén Istennel, egygyé

váltván az Atyával, imádkozik azokért, kik üldözik, kik sanyargatják és keresztre feszítik; imádkozik értük szeretettel, reménykedő hittel: „Atyám bocsásd meg nekik, mert nem tudják mit cselekednek“.

Meghalt. Pedig az Atyába vetett rendithetetlen hitében megadással türi a gonosz embernek gunyolódásait hirdetett tanításaiért, és örvendő szívvel biztatja a megtérésre hajló bűnöst, mondván neki: „Bizony mondom néked, ma velem lészesz a Paradicsomban“...

Meghalt. Pedig szívében aggódott édes jó anyjának sorsáért; fájt neki édes anyját támasz nélkül hagyni és megesett lelke gyöngéden érző, nem e gonosz világba való, jó barátja során, ki immár oltalmazó nélkül marad és kifogyhatatlan szeretetével szól hozzájuk: „Anyám, imhol a te fiad; — tanítványom, imhol a te anyád“...

Meghalt. Pedig megtörő szeme megtelik a természet szépségével, az aranyos nap meleg sugarai az életnek örömét keltik fel szívében és fájó érzéssel kiáltja: „Én Istenem, én Istenem miért hagytál el engemet?!“

De nem! Kétségbeesése csak pillanatnyi volt. A földnek képét kitörli szívéből az Atyának szeretete, kihez a halál által megy. Lelke megnyugszik Istenének akaratán, mert tudja, hiszi és vallja, hogy Isten él, hogy a benne bizókat soha el nem hagyja, hogy van örök élet, ezért lelki alázatossággal mondja: „Atyám a te kezeidbe teszem le az én lelkemet!... „Elvégeztetett!“

Milyen sivár, milyen üres; mennyire gyötör, mennyire kínzó volna ez az élet a Golgota tragoediája, a megváltás magasztos ténye nélkül?! E nélkül a megtérő bűnös a furiáknak, a poklok kínzó gyötrelmeinek, esnék áldozatul. Nyugalmat nem találna, vigasztalást sehol sem lelne, vergődő lelkének sajgó sebeire hasztalanul keresne gyógyítót irt. A világból számúzve vagy vétkeinek tudatában emésztődnek, vagy vissza esnék a bűn fertőjébe elkárhozván örökre. De ime! Jézusnak halála a megváltást; bűneink, vétkeink bocsánatát hirdeti. Szíve repes örömében, ajka énekre nyílik és a zsoltáriróval zengi a dalt: „Áldjad én lelkem az Urat, és minden belső részeim az ő szent nevét. Áldjad én lelkem az Urat és el ne felejtkezzél semmi jótéteményiről; ki megkegyelmez minden te bűneidnek, meggyógyítja minden betegségedet; ki megszabadítja a koporsóból a te életedet; ki tégedet megkoronáz kegyelmességével és irgalmasságával“.

És mi volna a megterhelhetettre nézve ez az élet Krisztus halála és feltámadása nélkül?! E nélkül el nem tudná viselni a megpróbáltatásoknak, sorscsapásoknak súlyos keresztjét. Az a ki életében mindig csak a kálvária, a szenvedések utját járta; ki élte napjaiban jószívűsége, vallásossága mellett is gyász-

nál, bánatnál egyebet nem ismert; ki a megaláztatások tengeréből az örömnél egyetlenegy gyöngyét sem halászhatta ki, összeroskadna eme terhek alatt a Golgotha keresztyé, Krisztusnak szenvedései nélkül. Megnyugvást az Üdveztőnek, Isten fiának, halálában keres és az örök életnek reményét, zálogát nyeri az üres sírban az angyali szózatban: „Feltámadott, él.“

Nagypénteknek sötét gyásza, husvétnak örömteljes harangszava egybe olvad; mindkettő záloga annak; hogy a halál nem vég, hanem kezdet; kezdete az örök életnek, kezdete a boldogságnak . . .

Kitörölöm szememből a könnyet, nem sírok. Hitem enyhíti gondolataimnak marcangolását; megmagyarázni nem tudom, bizonyítani meg sem próbálok, de érzem, de hiszem, hogy Jézus azért halt meg, hogy megtörje a sír hatalmát; meghalt, hogy a feltámadást hirdethesse mindenkinek, ki nem lát ugyan, de azért hiszen. E boldogító hitben várom a feltámadás ünnepeét és énekeim száll, diadalmam szól, imám is mondja: „Megtörtetted a halál a diadal által! Hol vagyon halál a te győzelmed. hol vagyon koporsó a te fulánkod!?”

Paál Gusztáv.

Husvéti ének.

Örvendjetez keresztyének
Husvét ünnepeinek,
Szálljon égere ajkaidról
Győzedelmi ének.
Azt hirdeti, az az angyal:
Feltámadt az Úr bizonynyal!

Diadalmat adott Jézus,
Diadalt mi nekünk,
A sírban nem lesz örökké
Végtelen a testünk.
Azt hirdeti, az az angyal:
Feltámadt az Úr bizonynyal!

Örizzük meg hát szívünkben
Azt a drága kincset,
Mit örökül hagyott Jézus
Ránk, az igaz hitet.
Azt hirdeti, azt az angyal:
Feltámadt az Úr bizonynyal!

H. Szántó István.

Jeruzsálem síró leányai

Ira: Tróznér Lajos.

Jézus sirt. Sirt nemzete bűnösségén és részvételenségén, melyek megkeményíték szívét és vakká tették szemét, hogy ne lássa a reménységnek vele felünn csillagát, mely beragyogja az Isten országába vezető utat. Jézus sirt. Oh ontsuk mi is könnyeink záporát, valahányszor szükségét érezzük a megkönnyebülésnek, a vigasztalásnak.

Könnyez az Úr bűnös felett,
Könny áztasson minden szemet.
Törjön föl a bánat árja
Enyhet, vigaszt nyerünk nála.

Sira az Úr, sírjunk mi is,
Szívnek a könny legdrágább kincs.
Égre mutat, éghez emel.
Könnyülést nyer minden kebel.

Oh az isteri jóság világitó sugara a bűnbánat bánkodó könnyein átsüt, miként a nap a sötét felhőn keresztül s szívünkbe a reménység ékes szívárványát rajzolja, mint a kiengesztelődésnek s az önmagunkkal való megbékülés zálogának biztató jeleit. A bánkodó szív minden könnycseppje egy gyújtó üveg lesz, mely összegyűjti a Mindenható jóságának jeleit s ezek által lánggra gyújtja a szívet, hogy szeresse az Istent, szeresse embertársait.

Miként, a nyári derült reggeleken szomoruan hajtják le harmattól áztatott fejcskéiket a mező virágai, de ha felsüt a nap s a harmatcseppek, mint a gyémánt csillognak a szirmokon, a leveleken, a kelyhek kinyílnak s az éltető nedv lefoly száraikba, ereikbe, melytől felrisszülve új életre kelnek: ép úgy üdül fel a bűneit megbánó s könnyeket ontó lélek az isteni szeretet áldó melegére s felébred a szívben egy hang, mely bátorítva szól:

„Miért vagy olyan bágyadt lelkem,
Mért vagy olyan csüggeteg?
Sorsom felett búbanatod
Miért jajgat, kesereg?
Bizzál, remélj Istenben.
Megsegít ő mindenben.“

Roskadozó térdeink erőre kapnak, azelőtt erőtelen kezeink égere emelkedve imára kulcsolódnak s a fényes nap, melynek felhő zárta utját, besüt sziveinkbe s átragyogja, besugározza egész lényünket. Oh sírjunk és könnyezzünk, hisz fájdalom, szenvedése minden szívnek van. Sírjunk, ha a szenvedések táborát járnak körülöttünk, mert ez által tisztul a lélek, könnyebbül a szív, mosolygóvá válik az arc, mint vészes éj után a derült reggel.

Különösen szüksége van ezen lelki tisztulásra a nőnek, hisz a nő sorsa a szenvedés. Hányszor, meg hányszor kell neki keserű könnyeket hullatni fiai és leányai sorsa, állapota vagy bűne miatt, hisz az ő szívére mélyebben hatnak a sors csapásai és szenvedései, mint az élet küzdelmeiben megedzett férfi lelkére, ép azért nagyobb szükségét is érzi a vigasztalásnak. A tévuton járó gyermekei felett könnyező, vagy azok szenvedésein bánkodó anya könnyei tisztító vizei lesznek lelkének s enyhítő balsamjai fájdalomnak s ezen könnyek még nagyobb, még mélyebb szeretetre ösztönzik gyermekei iránt. Ezen szeretetet nem gyengíti a méltatlanság, nem fojtja el a halálanság s ha gyalázat éri őket, mégis fogja szeretni, vigasztalni őket s ha eltaszítja magától az egész világ, az anya akkor is kebelére emeli őket. Bizonyára ezen könnyhullatásokért meg lesz az édes anya jutalma, mert a miként az evangelium mondja: „A kik könnyhullatással vetettek e földön, nagy örömmel aratnak a mennyben!”

Jeruzsálemből.

Részlet a Via Dolorosából: A dussgazdag háza és a szegény Lázár háza.

E napok igaz közvetlenséggel emlékeztetnek a mi Urunk, Jézus Krisztus életének nevezetesebb eseményeire. Így e kép is, a mely a jeruzsálemi hagyományok szerint, egy részlet azon utból, a melyen a Megváltó, vállalán a kereszttel, a Golgothára ment. Az egész uton megvannak jelölve azok a helyek, a melyek a szenvedés történetéből emlékeztetnek. A kép előterében egyébiránt a dussgazdag háza van, a honnan a szegény Lázárt kutyákkal üztették el. E történet felelevenítésére s tanulságainak szívünkbe vésésére olvassuk el a Lukács ev. 16. rész 19—25. versét.

Isten igéje.

A kereszt.

Máté ev. XXVII. Rész. Márk ev.
XV. Rész. Lukács ev. XXIII. Rész.

És mi után kicsúfolták, levevék róla a palástot, és az ő maga ruháiba felöltöztették és elvívék őt, hogy megfeszítsék.

Kivonulásuk közben pedig előtalálának egy czi-renei embert, Simon nevezetűt; azt kényszeríték, hogy vigye az ő keresztfáját

És mikor a helyre jutottak vala, mely Golgotának, azaz, koponya helyének neveztetik, adának neki inni eczetet méreggel megelegyítve; s a mint megízlelé, nem akara inni.

Minek utána pedig megfeszíték őt, megoszták az ő ruháit, sorsot vetve, hogy beteljesedjék a próféta mondása: Megoszták magok között az én ruháimat és az én köntösömre sorsot vetének.

És leülvén, ott őrizék őt.

És feje fölé illeszték halálának az okát megírva: Ez Jézus, A Zsidóknak Királya.

Akkor megfeszítének vele együtt két latrot, egyiket jobbkéz felől, másikat balkéz felől.

A kik pedig arra elmenének, szidalmazták vaia őt, az ő fejüket hajtogatván, és mondván: Te, ki a templomot lerontod és harmadnapra fölépited, szabadítsd meg magadat; ha Isten Fia vagy, szállj le a keresztfáról!

Hasonlóképen a főpapok is csufolván őt az irás tudókkal és a vénekkel, mondának:

Másokat megtartott, magát nem tarthatja meg; ha Izrael királya, szálljon le most a keresztfáról és hiszünk neki!

Bizott az Istenben, szabadítsa meg most őt, ha kedveli; mert ezt mondotta: Istennek Fia vagyok.

A latrok is pedig kik vele megfeszítetttek, ugyanazt hányják vala szemére.

Hat órától fogva pedig sötétség lön mind az egész tartományban, mind kilencz órákorig

Kilencz óra tájban pedig felkiálta Jézus nagy fenszóval, ezt mondván: Éli, Éli, Lama Sabaktani! azaz: Én Istenem! Én Istenem! miért hagytál ei engemet!

Némelyek pedig az ott állók közül mikor ezt hallották, mondának: Illyést hívja ez.

És egy azok közül rögtön odafutamodék s egy szivacsot vevén megtölté eczettel és egy nádszálra tűzvén adá neki, hogy igyék.

A többiek pedig mondának: Hagyd el; lássuk ha eljő é Illyés, hogy megszabadítsa.

Jézus pedig ismét hiáltván nagy fenszóval, kibocsátá lelkét.

És ime a templomnak kárpitja ketté hasada födeletől aljáig és a föld megindula és a kösziklák meg-

pedezének és a sírok megnyilatkozáának és sok szenteknek testei, kik elhunytak vala, feltámadának és a sírokból kijövéen Jézusnak feltámadása után, bementek a szent városba és megjelentek sokaknak.

A százados pedig és a kik ő vele együtt őrizék Jézust, látván a földindulást és a történeteket, igen megrémülének, mondván: Bizonyára Istennek Fia volt ez!

Vala pedig ott sok asszony, távolról szemlélők, a kik Jézust Galileából követték, szolgálván néki.

Kik között vala Mária Magdaléna és Mária, Jakabnak és Josének anyja és a Zebedeus fiainak anyja.

Jézus eltemetése.

Máté ev. XXVII. Rész. Márk ev.
XV. Rész. Lukács ev. XXIII. Rész.

Mikor pedig inmár alkonyodott, jöve egy gazdag ember, Arimáthiából, József nevü, ki maga is Jézusnak tanítványa vala

Ez odaméne Pilátushoz és elkéré a Jézus testét. Akkor Pilátus megparancsolá, hogy a testet adják át neki.

És József vevén a testet, bétakará tiszta gyolcsba, és helyezé az ő uj sirboltjába, melyet a kösziklában vágatott és nagy követ hengerítvén a sír szájára, elméne.

Ott vala pedig Mária Magdaléna és a másik Mária, kik ülnek vala a sír átellenében.

Másnap pedig, mely az ünnepre készülés után következik, összegyülének a főpapok és a Farizeusok Pilátushoz, mondván: Uram! emlékszünk, hogy ama hitető még élteben megmondotta: Harmadnapra feltámadok.

Parancsold meg azért, hogy őrizzék a sírt harmadnapig, nehogy az ő tanítványai éjjel eljövén, ellopják és ezt mondják a népnek: Feltámadott a haláltól! és as utolsó tévelygés gonosz lészén az elsónél.

Monda pedig nekik Pilátus: Van őrségetek: menjetez és őriztessétez, a mint tudjátok.

Azok pedig elmenvén, biztosíták a sírt, miután a követ lepecsételték, az őrség által.

Az Úr Jézus feltámadása és megjelentetése.

Márk 16; Márk 28, Lukács 24.

És mikor a szombat elmúlt, Mária Magdaléna és Jakab anyja Mária és Sálomé, vőnek drága keneteket, hogy elmenvén megkenjék őt.

Annak okáért korán reggel, a hétnek első napján, menének a sirhoz, a nap felköltével.

És mondának maguk között: Kicsoda hengeríti el nekünk e követ a sír szájáról?

Es oda tekintének és láták, hogy a kö elhengerítettet.

Ugyanis nagy földindulás lön és az Úrnak anygala leszalla a menyből s oda járulván, elhengeríti a követ a sír szájáról és ráüle arra.

És vala az ő tekintete mint a villám; és az ő ruhája fehér mint a hó.

Az őrizők pedig az ő tőle való félelem miatt megrettenének és olyanokká lőnek mint a holtak.

Bémenvén azért a koporsóba, látának egy ifjat űlni jobbfelől, ki fehér ruhába öltöztetett vala: és megrémülének.

És az monda nekik: Ne féljete: Ama Názáretbeli Jézust keresitek, a ki megleszittetett vala; feltámadott, nincsen itt; Imhol a hely, a hol helyezteték vala őtet.

De menjete el és mondjátok meg az ő tanitványainak és Péternek, hogy ő előttete megyen Galileába, ott őtet meglátjátok, a mint megmondotta néktek.

És vissza térvén a sirtól, megmondák mindezeket a tizenegy tanitványnak és mind a többinek is.

De az ő beszédök csak mesebeszédnek tetszett ezek előtt és nem hittek nekik.

Péter azonban fölkelvén, elfuta a sirbolthoz és behajolván oda, egyedül a lepedőket látá ott feküdni; és elméne, magában csodálkozván e dolgon.

És mikor ők elmentek volna, imé az őrizők közül némelyek béménének a városba és megbeszélék a papifejedelmeknek mind azokat, a melyek történtek

Akkor azok összegyűlvén a Vénékkel egybe és tanácsot tartván, sok pénzt adának a vitézeknek.

Ezt mondván: Azt mondjátok: Az ő tanitványai jöttek el éjszakán és azok lopták el őtet, mikor elaludtunk volna.

Hogyha ezt meghallja a Tisztartó, mi elhitetjük vele és titeket kimentünk.

Azok pedig a pénzt felvévén, úgy cselekedének, a mint őket megtanították vala. És mind e mai napig a Zsidóknál terjedt e beszéd

A feltámadás bizonyysága.

Pál I. kor. 15.

A Krisztus feltámasztatott a halálból!

A Krisztus meghalt a mi bűneinkért az írók szerint; és eltemettetett és feltámadtatott a harmadik napon.

I. Kor. 15, 3—4.

Van még valami nyugadalma az Isten népének, mert a ki bement az ő nyugodalmába, megnyugodt az is az ő cselekedeteitől miképen Isten is az övéitől.

Pál lev. a Zsid. IV. 9, 10.

A kik vetnek könyhullatással, nagy örömmel aratnak.

Zsolt. 126, 5.

Azért mindezekért Istennek legyen hála, ki adott nekünk a diadalmat a mi Urunk Jézus Krisztus által!

I. Kor. 15, 57.

Hirek.

— **Olvasóinknak, lapunk jóakaró barátaink és munkatársainknak, atyafiságos indulattal, boldog és Isten kegyelme által áldott ünnepnapokat kívánunk.**

— **Biblia olvasó kalauz. Tegyük fogadást.** Hogy bízunk Istenben. Ézs. 12, 1—6. Hogy munkálkodunk. I. Sám. 12, 20—25. Hogy kitartók leszünk. Lukács 9, 57—62. Hogy Isten igéjét olvassuk. Zsolt. 119, 97—104. Hogy segítjük a nyomorultakat. Jób 29, 1—25. Hogy buzgón imádkozunk. II. Kir. 19, 14—19. és 35. Fogadástételünket tartsuk meg. Máté 26, 31—41.

— **Vigasztalás.** Sűrűn hangzanak fel mostanában a panaszok, hogy az Isten igéje elhangzik a pusztában, nincs semmi foganatja a prédikációnak, s némelyek kedvüket vesztve kiállnak a munkából. Pedig „nem kell hinni, hogy hiába prédikáltuk az ígét, ha nem hoz rögtön gyümölcsöt. — A vetés után sem aratunk egyhamar, hanem előbb fuj a szél, jön zivatar, jég, eső, dörgés, villámlás a szántóföldre“, — mondja igen találóan Luther.

— **A Vezuv pusztítása.** A Vezuv kitörése hatalmas katasztrófává nőtte ki magát, amely a pusztulást tekintve, alig marad a kalabriai szerencsétlenség mögött. Eddig már három város jutott Pompeji sorsára: Boscotrecase, Ottoiano és Sarno, a halottak száma pedig több százra rug. Nápolyban a folytonos földrengés következtében ma újabb borzasztó katasztrófa történt. Összedőlt a dohánygyár és hir szerint nyolczszáz munkást temetett maga alá. Ugy tátszik, hogy Nápoly városa maga is nagy veszedelemben forog. Az egész világ részvéte a szép Olaszország felé fordul, amelyet rövid időn belül másodsor ért ilyen szörnyű elemi katasztrófa és különösen fájdalmas az a tudat, hogy pusztulás fenyegeti a csodaszép nápolyi öblöt, amelynek minden egyes pontjához a klasszikus kor legszebb emlékei fűződnek.

— **Gyilkos tehervonat.** Tordáról írják: Ma délelőtt rettenetes szerencsétlenség történt. A Kolozsvárról érkező tehervonat egy ismeretlen asszonyt, aki két gyermekét vezette, elgázolt. Az asszony nyomban meghalt, a gyermekek súlyosan megsebesültek. Eszméletlen állapotban vitték be a gyermekeket a tordai kórházba.

— **Előfizetési felhívás.** A bécsi béke 300 éves évfordulója alkalmából ez év május hó 20 án tartandó emlékünnepi istentiszteletre egy elő- és utóimával el látott predikációt adok ki, melynek előfizetési ára portóval 35 fillér. A befolyó jövedelem egy része a makói élő ker. szövetség javára fog adatni. Előfizetési pénzeket Makóra (Csanád m.) április 15 éig kér alólírott. Tisztelettel *Benkeő Viktor* ev. ref. s. lelkipásztor.

— **A tanítónő jegygyűrűje.** Rotherhamban, Anglia egyik vidéki városában. Turner kisasszony, tanítónőt azért mozdították el állásáról, mert az osztályba is viselte a jegygyűrűt. — Az iskola gondnokság felszólította, hogy ne viselje a jegygyűrűt, vagy ha viselni akarja akkor mondjon le a tanítónői állásról. Turner kisasszony az utóbbit választotta.

— **Az orosz trónörökös süketnéma.** Newyorkon keresztül érkezett a hír, hogy az orosz czári udvarban nagy a szomorúság. A hatalmas czári trón várományosa nem ülhet bele soha apái örökébe, mert szegény gyermek, nem más, mint egy élő ha'ott. Meghiitt udvari körökben régebb idő óta suttogtak róla, hogy a trónörökös süket, most pedig a szörnyű egész borzalmasságában kipattant. Az orosz trónörökös süketnéma és gyöngé elméjü. A „Slovo“ czimü lap közölte először a hírt, melynek hatása alatt gyászlobogókai tüztek ki a házakra s középületekre. A leghiresebb orvosok tettek már kísérletet a trónörökös gyógyítására, de sikertelenül, úgy, hogy a czár kénytelen beleegyezni, hogy új öröklési rendszert állapítsanak meg

— **Egy ó-kori zsidó templom feltalálása.** Esaias proféta XIX. fejezetében van egy jóslat: „Ama napon oltára lesz Jehovának Egyiptom földének közepette és határán egy oszlop Jehovának“. Ennek a jóslatnak folytatása van Josephus szerint, mert 600 évvel később a jerusálemi főpap fia, Onias Egyiptomba menekül s egy kérést nyújt be Ptolemeus Philometorhoz, az idézett jóslatra támaszkodva kéri Pharaot, hogy engedje meg egy templom építését A Pharaok és az ő felesége Kleopatra kegyelmesen megengedik s a következőleg nyilatkoznak: „Mi csak csodálkozni tudunk, hogy egy tisztátlan helyen épült templom tetszhetik valamely Istennek . . . De hogy ha Esaias meg jövendölte már rég, a mint te mondod, megengedjük, hogy felépítsétek a ti törvényeitek szerint. A számüzött Onias összegyűjté honfitársait és fellépíték a templomot „az otthon lévő mintájára. Az egész templom körül vétetett égetett téglából készült fallal, — a kapu azonban kőből vala. — Három és félszáz év múlva a templomot bezárták a rómaiak s teljesen feledésbe ment. Így írja le ezt Flavius Josephus. Ezt a rég elfeledett templomot fedezte fel néhány hónapja mar Petrie, angol tanár, a ki Egyiptomban a Goshen földjén folytat ásátásokat. — A templom fundamentuma és a romhalmaz magassága, de különösen a kapott régiségek, a Ptolemeus korából való pénzdarabok, a zsidó feliratok, az áldozati kelyhek; különösen pedig

a templom beosztása, egészen a Salamon temploma mintájára készült, csak a mint Josephus is megjegyzi annál kisebb és szegényesebb. — A talált tárgyak részletesebb ismertetését később adjuk.

— **Elszámolás.** A székesi ev. ref. egyház 1906. évi február hó 17-én rendezett mulatságán az „Arany könyv“ javára felülfizettek Kiszling Ödön 6 koronát, Miriszlai Ágncs 1 korona, Görög Domokos 2 korona, Ösz Sámuel 1 korona, Kornya Simon 1 korona, Kali Albert 1 korona, Simó Pál 1 kor., Miriszlai Sámuel 2 korona, Venczel Dezső 1 kor., Erdélyi Béla 2 kor., Miriszlai Károly 2 korona, Márkus Sándor 2 korona összesen 21 korona. Összes bevétel 65 kor. 21 fill. Kiadás 28 korona 54 fillér. Tiszta bevétel 36 korona 67 fillér.

Hirek az országból.

— **A béke feltámadott.** A föltámadás szent ünnepén örömhirt hozunk olvasóinknak. Magyarország alkotmánya helyre állott. Király és nemzet között képzelt ellentétek elsimultak, s ma már az ország dolgait alkotmányos magyar felelős miniszterium intézi. Vajha minden ellentét elsimulna társadalmuk minden rétegében, hogy így hazánk minden egyes lakója vállalva, egyetértéssel dolgozhatna ennek fölvirágzásán.

— **Az új miniszterium.** A hivatalos lap e hó 9-iki hétfői száma közli Ófelsége legfelsőbb kéziratait, melyekben a volt miniszteriumot fölmenti és az új miniszterium tagjait kinevezi. Az új miniszterium a következő: Miniszterelnök és pénzügyminiszter: *Wekerle Sándor dr.* Kereskedelemügyi miniszter: *Kossuth Ferencz.* Belügyminiszter: *Andrássy Gyula gróf.* Válás- és közoktatásügyi miniszter: *Apponyi Albert gróf.* Földmívelésügyi miniszter: *Darányi Ignác dr.* A király személye körüli miniszter: *Zichy Aladár gróf.* Igazságügyminiszter: *Polónyi Géza.* Honvédelmi miniszter: *Hoffmann Hugó* vesérőrnagy, a kassai honvéderület parancsnoka, ideiglenesen tölti be e tárczát. Horváth tárczanélküli miniszterséget ideiglenesen: *Wekerle Sándor* miniszterelnök látja el.

— **A választások kiírása.** Gróf Andrássy Gyula belügyminiszter valamenyi központi választmányhoz írt körrendeletében az általános képviselő választások megtartására a folyó évi április hó 29-ik napjától bezárólag május 8-ig terjedő tiz napi határidőt tűzte ki.

— **Az országgyűlés egybehívása.** Ó Felsége e hó 8-áról kelt legfelsőbb leiratában az ország főrendeit és képviselőit folyó évi május hó 19-ik napján megnyitandó országgyűlésre hívta egybe.

— **Rikkancsok örömnapja.** Mint lapunk mult számában előre jeleztük, Kristoffy volt belügyminiszter a hirlapok utczai árusítását tiltó rendeletét vissza vonta, s így a hirlapok utczai árusítása vigak folyik.

— **Politikai pörök törlése.** Polonyi Géza igazságügyminiszter előterjesztésére Ő Felsége a folyamathatározat levő összes politikai pörök törlését rendelte el.

— **Új főispánok.** Szerdán, e hó 11-én tartott miniszteri tanácsban több főispáni állás betöltésével foglalkoztak, melyek közül közöljük a következőket: Maros-Torda és Maros-Vásárhely főispánja *Farkas Albert* alispán lesz. Pestmegyében *Gulner Gyula*. Csikban *Köllő Ignác* jelenleg marosvásárhelyi törv. bír. Szolnok Dobokában *Gáll Sándor*, volt nyáradszeredai orsz. képviselő. Udvarhelyen *Ugron Zoltán*, Brassóban *Lázár István* Maros-Vásárhely és Maros-Torda vármegye volt főispánja. Kolozsváron *Matskási Pál*, Háromszéken *Elekes Béla*.

— **Új államtitkár.** Lapunk zártkör értesülünk hogy *Désy Zoltán*, volt szolnokdoka-megyei főispánt és jelenleg a marosvásárhelyi ref. kollegium főgondnokát, a király pénzügyministeri államtitkárrá nevezte ki.

Husvéti gondolatok.

Örök rejtély marad-e a sír titka?

Vagy meg lesz fejtve az is egykoron?

Mi oda szállott, fölkel e valaha

És átrepül-e a világokon . . . ?

Vagy úgy van az, hogy ha napunk lenyugodt,

Nem jó fel többé soha keleten:

De ott marad ama nagy éjszakában,

Melynek sötéte örök — végtelen?

A holtak közül nem jött vissza senki

Hírt mondani, hogy mily világ van ott;

Van élet-e, van boldogság-e ottan,

Vagy csak pihen, ki itt megfáradott . . . ?

Pihen és álmodik, de azt nem érzi,

Avagy ha érzi, ad-e ott gyönyört?

És bár az álma boldog lesz-e annak,

Kit az élet a földön elgyötört . . . !

Hajh! nem tudunk mi semmit e világról,

Mert túl van értelmünk határain,

S ha egy halott tán vissza is jöhetne,

Ki lenne bölcsőbb annak szavain?!

Az élet számtalan szorakozása

Nem nyomná-e a hatást gyorsan el?

Míg nem sokára végkép elmosódnék,

S így sem mennénk előbbre semmivel.

Jobb hát remélni, hinni rendületlen,

S követve a hit oktatásait:

Azokkal szóni öröm s fájdalom közt

A halhatatlan élet álmait

Szebb ez, de jobb is minden ismeretnél,

Mely csak bizonytalan s félszeg lehet;

Mételet támaszt, de megnyugvást nem adhat,

Mert arra egyedül a hit vezet.

Szép égi hit! ki drágább vagy mindennél,

Ne tünj el hát lelkem elől soha:

De függeszd mindig ama boldogságra —

A hol lesz földön álmódott hona

Mert így tudva, hogy bármi sorssal szemben

Van bátorítóm, van vigasztalóm:

Míg nálad nélkül nyomorultabb lennék

A koldusnál, bár volna millióm !

Dénes József.

A papi lakról.

Írta és felolvasta *Irsay József* kolozsvári ev. ref. lelkész, Maros-Vásárhelyt, 1906. márcz. 4-én, az ev. ref. egyházi dalkör estélyén.

III.

Egy 30—40 év közötti beteg asszonyhoz hívtak egyszer. Őt apátlan árva gyermek gondviselője volt. Pár nap múlva meghalt. A „Tanusítvány“ éh-típhust jelzett a halál okának. A halott kezelők pedig azt mondták, hogy akkor is volt egy kemény zsemle a párnája alatt; gyermekeinek szánta. És azóta akár milyen lelkesen igyekszem, nem tudok olyan szép praedicatiót mondani az „anyai szeretetről“, mint a milyen az a kemény zsemle vala. Pedig szeretem ezt a themát, sokszor mondom hallgatóimnak, hogy a férfi keble kemény, mint a kőszikla, karja, mint az aczél, küzdelmeiben nem ismer gátokat, munkájában sokszor teszi nappá az éjszakát, övéért ezer halálba megy: kardnak éle, puska ropogása, ágyuk bőmbőlése, villámok cikázása, mennydörgés háborgása, ha életét áldozatra hívja, bátran kiáll. Hanem azért csön-des éjszakában, pihenő álmából, a legelső gyermek-sírásra, csak az *édes anya* ébred föl. Nem felejttem el soha azt a kemény zsemlet. Még se olyan gonosz a világ, mint a milyen a híve.

Valahol még elmondtam egyszer; de szívesen mondom el akárhányszor, akárhol. Volt egy hívem az u. n. „legfelsőbb körökhöz“, igen tanult férfi (nyug. ezredes) előkellő állásához mért vagyoni helyzetben, igen szívesen látott házában, asztalánál, vándor szolgálatomban házatája, valóságos otthonom volt. Templomba nem járt. Ha templomból kijöttem tréfálkozott velem a templom gyakorlás felett. Sűrűn kérdezte, hogy hiszik e a papok, amit praedikálnak? „Nem tudom!“ felelém „de ha én nem hinném, nem lettem volna pap; mert pl. olyan katona is tudtam volna lenni, mint az ezredes úr!“ Annyiba maradt! Ujra elévett egyszer az Úrvacsora miatt. „Nem tudnánk mi ellenni anélkül a falat kenyér nélkül?“ kérdé. „Nem erőszakolunk mi senkit hozzá“ mondtam. „A hitetlenek el is lesznek nálla nélkül; de a hívőknek az lélek és élet!“ Mosolygott rá és egyébbel folytattuk. Pár év múlva igen nagy beteg lett, hosszú kinokat állott ki. Egy deczemberi napon, csattogó hidegben, éjfélután 3 órakor egy négylovas hintó állott meg a papilakom:

előtt, levelet hozott a kocsis, hogy az ő ura már a végét járja, siessék azonnal vigyék Úrvacsorát neki, mert azt mondta, hogy nem tud meghalni anélkül — igen vár. Siettem, elmentem, a beteg ágya szembe volt az ajtóval s ő mind az ajtó nyílását nézte. Beszélni nem tudott már, mire oda értem. Szemei fénytől ragyogtak, mint az égő tűz, amikor beléptem. Ágyához intett és megfogta palástom szegőjét s el sem engedte ameddig élt. Rohamosan hanyatlott, bágyadt elalélt, azt a „fata kenyeret“ már nem adhattam neki, imádkoztam s mire „Ament“ mondtam csendes kimult. Nem sokára föltetszett a nap, ágyára sűrűtött, soha se láttam nyugodalmasabb halott arcot; hátha még azt a „fata kenyeret“ is vehette volna? Nem hallott azóta az én számból senki dorgáló beszédet a hitetlen világ ellen, mert azt vallom, hogy nincs is valósággal hitetlen ember a nap alatt, csak úgy ideig-óráig, néha-néha egy egy . . .

Nem tudom, nem lesz-e fárasztó ilyen szokatlan, történetekkel kapcsolni össze a mi házainkat, híveink házaival? . . . Ha nem, elmondok még vagy egyet . . .

Nálunk drága a harangozás, nem tudom erre — Akárhányszor megesik, hogy nagy embereket is eltemetnek harangszó nélkül. Gyermekeket pedig már csak kivételesen temetnek harangszóval, sőt a legtöbbször pap nélkül is viszik. Történt, hogy meghala Makóné asszonynak — egyszerű, szegényes, tejes asszony vala — egy kis fiacskája, alig volt pár hónapos. Szegénységük mellett se papot, se harangszót nem kívántak. Egyszer csak kapok egy levelet, arany melléklettel, egy névtelen úrnő tejes asszonya fiának harangozást rendel és papot kér azzal az indokolással, hogy annak még érdemesebb a lelke, mint a nagyoké. Aláírás: „egy róm. kath. tisztelője“. Ha hirt veszek azóta veszekedő papokról (pedig sokszor nem is kell messze menni értök), vagy hallom, hogy a hívők serege nem tudja elosztani felekezete igazságát, nem hiszek nekik, mert *üres beszéd* az. Az istenfélő lélek mindig megkapja a maga útját: és annak mindig igaza van, ha nem bántja a másét és megtartja a magáét.

Legyen ez az utolsó, amit most elmondok. Régi parochiámon meglátogatott egy igen kedves kollégám familliástól. A tiszteletes asszony igen nagy családból való volt. Együtt ebédeltünk. A gyerekek hamarabb végeztek és kimentek. Kevés idő múlva az öreg egyházi jött mint rendesen, a délutáni harangozás végett. Leánykáink futva jöttek be, az övé 10—12 éves, az enyém 5. Nagyobbik szól vala: „Kérem szépen Rezső bácsit keresi egy *paraszt!*“ Belevág a szoba az én kis leányom: „Ilonka kedves, az nem „paraszt“ az Marcsi bácsi!“ Kedves Albert barátom — az apatárs — sirva borult a vállamra, ezek után a szavak után. Csak annyit mondott: „Erről ismerek rád, semmitse változtál!“ Kis lányom beszédében látta az egyedüli

igaz *missiot*: népünk szeretetét, tiszteletét, becsülését. Igaz, hogy a legszerényebben meg kell valljam, hogy nem a theológián tanultam. Ott most se lehet ilyesmit tanulni, sőt! . . . Berci barátom pedig egyike volt legjelesebb kartársainknak. Talantumai és ékes beszédével csaknem mindnyájunk felett állott. Ha szép beszédet kellett volna készíteni arról a textusról: „nincs görög, nincs zsidó, nincs pogány, nincs scythiai; hanem . . . stb.“ nem mertem volna pályázni vele.

De legyen vége már. 500 ilyen papilak van mi szép Erdélyünkben, ha az egyszer mind együtt érezne! Pár ezer van nagy Magyarországon, ha az egyszer mind egyetértene! S ha sok millió magyar ház is egyszer szívből, lélekben mind egy volna — egyszer — akkor tudnék én egy szép felolvasást készíteni.

HIRDETÉSEK

felvételnek

lapunk kiadóhivatalában.

Agrár takarékpénztár r. t.
Maros-Vásárhelyt.

Teljesen befizetett részvénytőke egy millió kor.

Fióktételek és kirendeltségek: Csikszereda, Gyergyó-szentmiklós, Marosludas, Marosujvár, Nyárádszereda, Parajd, Sz.-Udvarhely és Székely-Keresztur.

Jelzálog kölcsönöket nyújt földbirtokra és bérházakra a legjutányosabb feltételek mellett, ugyszintén **törlesztéses kölcsönöket 300 koronától** kezdődőleg a tőketörlesztést és kamatot magában foglaló félévi részletfizetések ellenében **10—65 évig terjedő időre 4 $\frac{1}{2}$ % alap kamattal.** Magasabb kamatu előző kölcsönök konvertáltak. Minden kölcsön a leggyorsabban renjese 2 hét alatt készpénzben folyósítatik.

Leszámitól 6 hónapi lejáratig terjedő bel- és külföldi váltókat, utalványokat és adósleveleket.

Elfogad betéteket könyvecskére, vagy folyószámlára és azokat felmondás nélkül fizeti vissza.

Előleget ad értékpapirokra és betárolt árukra.

Folyószámla hitelt nyújt betáblázásra és más birtosítékra.

Vásárol és elad értékpapirokat külföldi pénzet; bevált szelvényeket és kisorsolt értékpapirokat; teljesít tőzsdei megbízásokat és átutalásokat; kiállít utalványokat és hitelleveleket bel- és külföldre.

Képvisei a legrégibb és legnagyobb biztosító intézetet a Trieszti általános biztosító társaságot (Assicurazioni Generali) és eszközöl tűz, üveg és jégkár, valamint betörés elleni, végre élet- és baleset elleni biztosításokat a legolcsóbb díjak mellett.

„VASÁRNPAP.“

EGYHÁZTÁRSADALMI KÉPES HETILAP,

= AZ ERDÉLYI REFORMÁTUS EGYHÁZKERÜLET EGYHÁZI ÉRTEKEZLETÉNEK KIADÁSA. =

Szerkesztik: Tóthfalusi József ref. lelkész és Paál Gusztáv ref. koll. tanár, Maros-Vásárhelyt.

Mi a „Vasárnap“ célja?

A „Vasárnap“ célja az, hogy legyen a mi olvasni tudó és olvasni szerető magyar és első sorban erdélyi református magyar véreinknek komoly irányu, egészséges szellemi táplálékot adó, a világ dolgairól helyesen tájékoztató olvasmánya, a melyből tápot merítsen hitének, vallásos szükségletének; megismertesse teendőivel, hogy azok teljesítése által igaz keresztyén magyar ember lehessen.

Hogyan fizessünk elő a „Vasárnapra“?

A „Vasárnap“ előfizetési díja egész évre 4 korona, félévre 2 kor., negyedévre 1 korona. Előfizetünk úgy, hogy a megfelelő előfizetési díjat postán utalványozva a „Vasárnap“ kiadóhivatala címére Maros-Vásárhelyt, Szentgyörgy-utca 9. sz. címre elküldjük. A megrendelést czélszerűen eszközölheti mindenki a maga illetékes lelkésze útján is, a ki szívesen fogja az előfizetési díjat hozzánk elküldeni.

Ne hanyagoljuk el a megrendelést, hogy a lap küldésében fennakadás ne álljon elé.

A „Vasárnap“ jutányos áron hirdetések is elfogad.

Ha a szép Maros-Vásárhelyen ügyes bajos dolga, akad ne mulassza el megtekinteni

az ev. ref. Kollegiumi könyvkereskedést

hol az irodalom legújabb termékei állarócan raktáron vannak, ép úgy szakmunkák mindenféle nyelven, imakönyvek egyszerű és pompás diszkötésben, iljusági könyvek, folyóiratok s tb. Bárhol és bárki által hirdetett mű legrövidebb idő alatt — portómentesen — megrendelhető.

Papíráru raktáram a legragyultb, hol olcsó pénzen jó árut kap a t. vevő, mert 100 levélpapír és 100 boríték csinos csobozban csak 60 kr., amelynek eddig 1 frt. 60 kr. volt az ára. — 500 lircm fehér irodai papír 2 frt 20 kr. 500 iv fogalmazó papír 1 frt 40 kr. Pecsetviasz, tinta, itatós papír, írónok és számtalan e szakmába vágó, de itt fel nem sorolható czikk a legolcsóbban beszerezhető.

Nagy gondot fordítok tanszerekre és tankönyvekre, népkönyvtárakra, havi részletfizetésre. Jó és olcsó! ez a jelszó. — Postai megrendelések pontosan eszközöltetnek.

Az ev. ref. kollegiumi könyvkereskedés

MÁRVÁNYI ARTBUR Maros-Vásárhely, Főtér Bál-ház.

ADI ÁRPÁD

≡ KÖNYVNYOMDÁJA ÉS KÖNYVKÖTÉSZE ≡

MAROS-VÁSÁRHELY. SZÉCHENYI-TÉR.

Ajánlja két nagy gyorsajtóval,
két amerikai gyorsajtóval, lyukasztó
és több segédgéppel, valamint a leg-
modernebb új betűkkel jól felszerelt

könyvnyomdáját

minden e szakba vágó munkák gyors
és izléses elkészítésére, feltűnő olcsó
árak mellett. —————

Vidéki megrendelések azonnal esz-
————— közöltetnek. —————